

A huszonötödik régésztábor! Újhely vára – 2022. július 17-23.

Amikor 2006. őszén először arról beszélgettünk Rátkai „Totó” Tamással, hogy ha már egyszer meg akarja nézni, hogy milyen egy feltárás, akkor mehetnénk többen is, akkor még nem sejtettem... Nem jut eszembe mit nem sejtettem... Azt viszont tudom, hogy a tábor résztvevőinek bizonyosan nem jutott eszébe, hogy lesz ebből még huszonötödik is. Aztán mégis lett... Persze írhatnám, hogy ha nem lett volna a Covid... Esetleg, ha Regécen nem maradnak el táboros hetek, akkor már jóval túl is lehetnénk ezen a kis jubileumon-félén, de szép ez így is!

Szokták kérdezni, hogy miért mindig Borsodba indulunk? Erre pontos válasz nincs, hiszen Füzer vára, első tábor helyszíne és a húsz tábornak bázist jelentő Regéc vára a történeti Abaúj vármegyében, az immár negyedszer felkeresett Újhely vára pedig Zemplén vármegyében voltak... Ráadásként pedig a következő helyszínünk Szádvár pedig Torna vármegyében helyezkedett el... Mert hát néha nem könnyű pontos választ adni... Ezért azt szoktam mondani, hogy el kell jönni és egyből érthető lesz, hogy miért oda, ahova? Eddig még senki sem jött el... De sebjaj, mert lelkes diákok eddig mindig voltak, s remélem lesznek is!

Elindultunk hát a nyár közepén... Szokásos menetrend szerint száguldott a tábor helyszíne felé a kis Ikarus... Azaz Gimi – Tesco – Tesco – Újhely... kb. ennyi és már el is repült az a 7 óra utazás, hogy újra elővehessük, a „Sátor alja újhelyre került” rendkívül fárasztó és unalmas „poénunkat”. (Ezt többen alig egy hét múlva már Szögligeten is elmondhattuk... Ott se lett

élvezhetőbb ☹).

Újhelyen már tudtuk hol fogunk sátorozni, készültünk a helyre, vártuk a múzeumi

reggeliket, a kétszázhuszonvalahány lépcsőt fel a Várhegyre... Azt is tudtuk, hogy fent a hegyen árnyékot talán csak mi adhatunk egymásnak... S ahogy egyre melegebb lesz a héten, egyre több vízre lesz szükségünk... Péntekre már megérkezett a 38 Celsius, s a dilemmánk, hogy mennyi vizet bír felvinni az ember úgy, hogy ezáltal ne azért legyen még izzadtabb és szomjasabb, mert nagyon kimelegszik az erőlködéstől? Kísérleteztünk becsülettel, kerestük a választ, ám még nem tudjuk, úgyszólván jövőre (?) újabb kutatásra lesz szükség... Az bizonyos, hogy 4,5 liter / fő feletti értékkel lesz

majd megoldás... De mivel már feljutottunk aへgyre és volt ebédcsomagunk, meg vittük az eü-s csomagot is, többeknek meg még szerszámjuk is volt... Elkezdünk dolgozni!

Kettő, de igazából három helyszínen fogtunk neki a munkának. Csatapultunk fele bevette magát ugyanabba a szárazárókba -ami a vár platóját, mostani kinézetében a várudvart két részre bontja-, mint tavaly. Áll ott az árkon keresztbe egy tanúfal, aminek elbontását kellett megkezdenünk, s jutni a lehető legtovább... Embert próbáló feladat, ahol egy napig csak azokat a lépcsőket alakítottuk ki, amelyekre a követ felrakva, a törmelékkel fellapátolva juthatunk előre... Por, kövek, hőség, öt méter mélység, egy defektes & tengelyproblémás furik... Csatatösszerázás! Ki kell próbálni, elmondani nem lehet, hogy miért csináljuk lelkesen?

Pedig néha még leletek is voltak. De talán nem is ott volt a lényeg, hanem abban, hogy jókedvűen, jobbnál jobb zenét hallgatva (mondjuk Korda Gyuri bácsi Reptér slágere két Rammstein között meglehetősen durva váltás volt), sokat nevetve, naptejben fürödve végeztünk olyan hasznos munkát, amelynek a végén igazából senki sem fogja azt látni mit végeztünk, mert a szárazárókban annak természetes állapotában nincs törmelék...

A csapatunk másik fele a keleti várfalnál kapott feladatot. Igazából mégsem egy, hanem két helyszínen dolgoztunk. Pár főnek a hosszasan elnyúló keleti fal egy újabb részletében kellett megtalálni a külső falsíkot, illetve ami maradt belőle. A hét végére elég szépen elő is bukkant a fal, előtte pedig egy kis szintfelület kialakításával hangulatos napozóterasz jött létre... Mivel a napsütésre egész héten lehetett számítani, így már csak a pihenés hiányzott ahhoz, hogy a funkció is helyére kerülhessen.

Utolsó egységünk szintén a keleti várfalnál kezdett el dolgozni. Alapvető különbség volt, hogy a másik keleti csapattal ellentétben nem a külső falsík elérése, hanem a belső falsíktól távolodás volt a feladat. Tisztán látszott az is, hogy hol van a feltárandó terület vége, mert nyugatról egy a külső várfallal párhuzamos fal zárta le a szelvényt. Az igazi kérdés az volt, hogy mit rejt vajon a törmelék? Szerencsénkre igazi különlegességet rejtett a hely. A feltárási terület egy épületen belüli

terem / pince volt valaha, s ragyogó állapotban került elő az ajtó kerete és a kőlapokkal szépen kirakott belépő is. Olybá tűnt, hogy még az ajtó fa és fémmaradványai is a bedőlés helyén éghettek

össze. Reméljük, hogy az elkövetkező években sor kerül a terem teljes feltárására.

Péntek délután elégedetten fejeztük be a munkát, hiszen minden területen látszott, hogy miért jöttünk! Sokat dolgoztunk, sokat viccelődtünk, hasznosan telt a hét! Köszönettel tartozom minden táborozónak azért, amit dolgozott! Újhelyről eljőve csak remélni tudtam, hogy Szádváron sem lesz rosszabb társaság, mint azon a héten volt... Az ugyan egy másik beszámoló lesz, de rossz trailerként leírhatom, hogy nem lett rosszabb!

Munkánkról több filmanyag is beszámolót tett közzé...
... a Kazinczy Ferenc Múzeum (igen, tényleg kétszer is):

[A régész karrierem romokban hever, 2022/4 - YouTube](#)

[A régész karrierem romokban hever, 2022/5 - YouTube](#)

... a Zemplén TV:

[Huszonkét diák vesz részt a régész táborban Újhely Váránál - YouTube](#)

Mészáros Attila

P.s.: A 9.a fiúinak megnyugtatósáért még ha utólagosan is, de le kell írni, hogy valóban bekerültek a régésztáboros állandó történetekbe... A hamburger ízesítésű sajt, kolbász, moments és lekvár az ő konyhaművészeti kreativitásuk(?) örök bizonyítékává vált! ☹️ / 😊